

עמ"ת 31247/11/16 - אושרי איפרח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט אריה רומנוב

עמ"ת 31247-11-16

בעניין: אושרי איפרח

נגד

מדינת ישראל

העורר

המשיבה

ב"כ העורר: עו"ד א' הרמן

ב"כ המשיבה: א' גבאי

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים אשר הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, וזאת במסגרת תיק מ"ת 15582-10-16. הערר מופנה נגד שתי החלטות: האחת, היא החלטתו של כבוד השופט י' מינטקביץ שניתנה ביום 13.10.16 ואשר דנה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. השנייה, היא החלטתו של כבוד השופט ד' פולוק שניתנה ביום 6.11.16 ואשר דנה בשאלת קיומה של חלופת מעצר. כאמור, בתום דיונו בעניין בית משפט השלום הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו, ומכאן הערר שלפניי.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום בו הוא מואשם בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין. בכתב האישום נכתב, כי העורר מתגורר במושב בר-גיורא וכי ביתו נמצא בשטח אדמה השייך לאביו, וצמוד לבית האב. על-פי הטענה, העורר מחזיק במחסן הנמצא צמוד לבית האב והוא משתמש בו בקביעות. בכתב האישום נטען, כי ביום 28.9.16 החזיק העורר במחסן מטען חבלה הכולל לבנת חבלה במשקל של כ-500 גרם המכילה, בין היתר, חומר נפץ מרסק. בפתח הדיון שהתקיים לפניי נמסר על ידי ב"כ המשיבה, כי הוגשה בקשה לתיקון כתב האישום, כך שייאמר בו שעל המטען נמצאו שני מגנטים מתכתיים שייעודם לשמש הצמדת המטען לגופים מתכתיים.

3. מתיק החקירה עולה, ועל כך אין מחלוקת, כי העורר מתגורר במושב בר-גיורא בשטח נחלה השייך להוריו. בנחלה זו, אשר שטחה כ-4 דונם, מתגורר העורר עם בני משפחתו (אישה וילדים) וכן מתגוררים

כמה מאחיו של העורר ובני משפחותיהם.

4. ביום 28.9.16, מכוח צו חיפוש שהוצא על ידי בית משפט, הגיעו שוטרים לביתו של העורר ולנחלה, וערכו חיפוש. במהלך החיפוש נתפס במחסן מטען החבלה אשר בהחזקתו מואשם העורר. בהחלטתו מיום 13.10.16 קבע בית משפט קמא כי חומר החקירה מעלה שהעורר הוא המשתמש העיקרי במחסן וכי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האמור בכתב האישום. עם זאת ציין בית המשפט בהחלטתו, כי "לא ניתן לשלול באופן מלא את האפשרות שאחר מבני משפחתו של המשיב הוא זה שהחזיק במטען". מטעם זה סבר בית המשפט, כי יש קושי מסוים בחומר הראיות העולה עד כדי כרסום, וכי יש מקום לשקול חלופת מעצר. בית המשפט ציין, שאלמלא אותו קושי היה מקום להורות על מעצרו של העורר, שכן החזקת מטען חבלה מקימה מסוכנות בעוצמה גבוהה מאוד. מדובר בנשק אשר אין לו כל שימוש אחר, ואשר מטרתו היחידה היא לפגוע ביריבים.

5. בהתאם להחלטת כבוד השופט מינטקביץ' הוזמן תסקיר שירות המבחן. התסקיר לא בא בהמלצה לשחרר את העורר. בהחלטתו של כבוד השופט פולוק נקבע על ידו, כי החלופות שהוצעו אינן חלופות ראויים, ובנסיבות אלה אין מנוס אלא להורות על מעצר העורר עד לתום ההליכים. את החלטתו סיים כבוד השופט פולוק בכך שקבע, כי אם תוצג לפני בית-המשפט חלופה ראויה, בית המשפט יקבע דיון חדש.

6. ב"כ העורר טוען, כי די באמירתו של בית המשפט ולפיה, לא ניתן לשלול באופן מלא את האפשרות שאחר מבני משפחתו של העורר הוא זה שהחזיק במטען, כדי ליצור את הספק ממנו זכאי העורר ליהנות כבר בשלב זה. לפיכך, עותר ב"כ העורר לכך שבית המשפט יורה על שחרורו של העורר ללא כל תנאי.

7. המשיבה אינה שותפה לעמדתו של בית משפט קמא בדבר קיומה של חולשה ראייתית. זאת הן בשל הנסיבות העובדתיות הקונקרטיות של המקרה הנדון, והן בשל המצב המשפטי המיוחד הקיים במקרה שלפנינו. באשר להיבט העובדתי טוענת המשיבה, כי חומר הראיות מצביע ברמת הוכחה גבוהה כי העורר הוא המחזיק במחסן ובמטען. ובאשר למצב המשפטי מפנה המשיבה להוראת חוק מיוחדת החלה בעניין עבירות נשק, היא ההוראה הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הוראה זאת קובעת, כי "מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר". המשיבה מפנה לספרו של כב' השופט קדמי שם נאמר: "לעניין העבירה שבסעיף זה, ראה המחוקק לנכון לקבוע חזקה זו כ"חזקה שבחוק", והתוצאה היא: שאין הנאשם יוצא ידי חובת סתירתה על ידי הקמת "ספק" אלא חייב הוא בהוכחת היפוכה במידה של עמידה במאזן ההסתברויות". ובהמשך נאמר על ידי כבוד השופט קדמי: "**להדגיש:** אם נמצאו חפצים בחצרים פלונים שאינם בשימוש הבלעדי של אדם אחד בלבד רשאי בית המשפט להסיק מתוך כלל הנסיבות כי הם הוסתרו במקום על ידי אחד מאלה שהיתה להם גישה במקום". עם זאת, משהוכח כי המערער הוא המחזיק במקום - ועובדת קיומם של מחזיקים נוספים אינה גורעת ממעמדו כמחזיק - הרי עליו הנטל להוכיח 'היפוכו של דבר' כי לא הוא שהחזיק בנשק (קדמי, **על הדין בפלילים חוק העונשין**, חלק רביעי, עמ' 2).

1967 (תשס"ו-2005).

8. שמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר החקירה, ובאתי לכלל מסקנה כי בתיק החקירה מצוי חומר אשר יש בו כדי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום. אין חולק על כך, כי המפתחות למחסן נמצאו בביתו של העורר על השיש במטבח, ומדוח הפעולה של השוטר ועקנין עולה, כי העורר מסר לאנשי המשטרה כי זהו צרור המפתחות היחיד של המחסן. כך גם עולה מההודעות שנגבו מחלק מבני משפחתו של העורר. בהקשר זה לא למותר לציין, כי לאחר שהמשטרה תפסה את המטען, נעלה את דלת המחסן, ולקחה את מפתחות המחסן, ביקשה אחותו של העורר, חגית, כי אנשי המשטרה ישאירו לה את המפתח כיוון שבני המשפחה צריכים להוציא מהמחסן שולחנות וסוכה (ראה דוח השוטר אליהו בן טל).

9. ב"כ העורר מבקש להתבסס, בין היתר, על הודעתה של אחות העורר, גב' מרים סיבוני, שמסרה בהודעתה כי המפתח נמצא בדרך כלל אצל אביו של העורר, וכאשר העורר צריך את המפתח הוא לוקח אותו מאביו. גרסה זו תצטרך כמובן להיבחן במהלך המשפט. ואולם ראוי לציין כבר בשלב זה, כי גרסתה של גב' סיבוני סותרת את העובדה שהמפתחות נמצאו בביתו של העורר ולא בבית האב, מקום בו, לטענתה, הם נמצאים דרך קבע. כן היא סותרת את דברי העורר עצמו, ואת דברי אביו, שהמפתחות נמצאים בדרך קבע אצל העורר אשר עושה במחסן שימוש כדי להניח את כלי עבודתו נוכח עיסוקו בהתקנת פרגולות.

10. ובאשר להיבט המשפטי, הרי שעמדתי לעיל על הוראת החוק המיוחדת הקיימת ביחס לעבירה בה מואשם העורר. העורר בחר לשמור על זכות השתיקה, ומכאן, שבשלב זה, לא הועלתה על ידו גרסה למעט רמזים כאלה או אחרים שפוזרו על ידי בא כוחו, בדבר האפשרות שאביו של העורר, או אחד מבני המשפחה האחרים, הוא זה שהניח את המטען במחסן.

11. העולה מכל האמור הוא, שקיימת ביחס לעורר תשתית ראייתית משמעותית. פשיטא שאין מדובר במצב של הרשעה וודאית. הטענה שמישהו אחר הטמין את המטען, אינה בלתי אפשרית, הגם שהיא בשלב זה רחוקה. הדברים יצטרכו להתברר במהלך המשפט עצמו.

12. סיכום הדברים הוא, שבתיק החקירה מונחת תשתית ראייתית משמעותית. כפי שציין בית משפט קמא, העבירה בה העורר מואשם היא עבירה חמורה מאוד ומעוררת דאגה שכן הנשק שנתפס אצלו אינו נשק הגנתי אלא נשק התקפתי אשר בכוחו להסב נזק רב בגוף ובנפש. ואולם מנגד, מדובר באדם אשר לחובתו הרשעה קודמת אחת ובתסקיר שירות המבחן נאמר, כי מדיווחים שנמסרו לשירות המבחן על ידי משפחתו של העורר עולה, כי בתקופה שקדמה למעצרו העורר ניהל אורח חיים תקין, עבד באופן מסודר והיה איש משפחה הדואג לרווחת אשתו וילדיו.

13. לפני בית משפט קמא הוצעו שתי חלופות מעצר. האחת, בביתו שבמושב בר-גיורא והשנייה, בבית אחותו הנמצא ביישוב סמוך. בית המשפט קמא סבר שבחלופות אלה אין די, ואני שותף לדעתו. העבירה המיוחסת לעורר מעוררת דאגה רבה, בין היתר, על רקע העובדה שהעורר לא נתן לה שום הסבר. שחרורו של העורר ממעצר לסביבתו הטבעית אינה יכולה להתקבל, ולכל הפחות, נדרשת הרחקה משמעותית. אינני נדרש לקבוע כרגע פרמטרים של חלופה אפשרית, ודי לי בכך שאני קובע כי החלופות שהוצגו בשלב זה, אין בהן די. בית משפט קמא לא סגר בפני העורר את השער להציג חלופות נוספות, וככל שיוצגו בפניו חלופות כאלה, יבחן אותן בית המשפט, כמיטב חוכמתו.

14. סוף דבר. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תשע"ז, 17 נובמבר 2016.